

Зараръ* (*zarar s. a. Dommage, perte, affliction* ср. серб. *зараръ*) убытокъ: За парж работж, За десять зараръ. Ч. 158. То излиза малко скѣпичко, ама нѣма зараръ (*aber das achtest du nicht*). Рш 47. Не ли знашь ты, мило сестро, колко си азъ пазахъ съ нѣкого да не са скарамъ, нѣкому зараръ да не направя. Зк. 202.

Зарасказвамъ *м. дл.* начну разсказывать: Пакъ този даскалъ като ми зарасказва за въ черква-та дѣто са чите, какъо казвало, като отвори Евангеліе-то си, че като ни зарасправя, то азъ са залисахъ. Зк. 26.

Зараснж Зарастж *м. св.* **Заросвамъ** *м. дл.* 1) заросту, зарастаю: Дружина-та спуснж ся въ єдинъ доль зараснжлъ съ трѣнища (*въ долину покрытую терномъ*). Р. 169. Види са рана-та му да не е била добръ зарастла (*зажила*). Л. Д. 1875 р. 154. 2) вросту: Пърстенъ ми си дало, на пѣръсть ми зарастилъ, Венець ми си дало, на чело ми растить. М. 566.

Зарасправямъ *м. св.* начну разсказывать съ жестами: Зк. 26.

Заревж *м. св.* **Заревавамъ** *м. дл.* зареву, реву: Задушени отъ гѣстий дымъ добычета-та замучахъ, заревахъ грозно. Зк. 188.

Зарѣда *с. ж.* очередь: Съ тѣхъ ся мома-та дружи както по хора сѣдѣнки и тѣкы тѣй и на зарѣдъ въ полскы работы. Ч. 61.

Зарѣждамъ са *м. дл.* чередуюсь: По нѣколко семѣйства ся събиржтъ ведно и ся зарѣжджтъ та работжъ задружно, дѣсь за єдного, а сутрѣ за другого! Пк. 54. Мома-та съ другаркы-тѣ си заєдно лѣтѣ ся зарѣжда да помага на кѣщнж-тѣ полскж работж бащи си. Ч. 61.

Зарѣжж *м. св.* **Зарѣзвамъ** *м. дл.* 1) зарублю, зарубаю; надрѣжу, надрѣзваю: А врытено є отъ тояшкы липовы изтѣргано на стрѣгъ, кому горный край є острѣ, посрѣдѣ тунтѣсто, а долиный край є зарѣзанъ и пакъ острѣ. Исто и на горный край є зарѣзано, да държи ниткы, да ся не изсыпжтъ. Пк. 83. Просты и глупавы Врыгончане не умѣяхъ друго освѣнь съ бобета да смѣтатъ и на рабушь да зарѣзывать. Л. Д. 1869 р. 135. 2) покину, брошу, прекращу, пренебрегу, покидаю, бросаю, прекращаю, пренебрегаю: Наши-тѣ курбетчіе, — кои-то зарѣжжтъ кѣщъ и домъ, женж и дѣтца та идѣтъ по чюжднж. Л. Д. 1869 р. 172. Човѣкъ-тѣ напуща своето село, оставя чистиятъ въздухъ и красоти те на природа-та, зарѣзва бѣщиното си огнище и преселява са въ Букурещъ. З. 275. Хората зарѣзахъ всякъ работж, напустихъ да ся трудятъ да си искаравтъ хлѣба. Л. Д. 1874 р. 167. И така (Робенсынъ) зарѣза безцѣно-то тва иманіе (злато-то) да ся трѣкаля по поляна-та безъ да го погледни, на слѣдъ тва колкото пѣти заминувъ-